

Моя легенда

Богдан Рубчак

Корився він по норах і печерах,
та ніжності у камені замало:
старих світів коричневе череп'я
його безсилі стопи протинало.

Блискучі очі стер об голі скелі,
і вже йому нічого не боліло:
у гордості колючій та пустельній
прокляв, прогнав від себе кволе тіло —

і став всесильним. І зійшов він паном
від клекоту орлів у наші села.
Вона його зустріла з повним збаном
води — м'яка, землиста і весела.

Так ніби з помсти за камінне жниво
свого життя — блукання піднебінням —
забаг зачати свій камінний вивід,
засіяти її зірок насінням.

Неначе льодом, каменем зашерхли
поля, закляті в нерости коросту,
завмер в камінну тишу гілки шерех,
заклякли трави у кривлянні росту,

і все застигло без життя і смерти.
Вона ж стояла скелею стрімкою,
аж впливла з правод краплина вперта
і потекла камінною щокою,

немов сльоза. Пробіг по ріні вітер,
і вічне сонце вечоріти, дніти
пустилось знову. На камінних вітах
камінне листя стало зеленіти.